

have lige saa stor Værdi paa Færøerne — og maatte Tak til — som her i Moderlandet, har man ikke paa nogen Maade fundet Grund til at gøre Mulkbestemmelserne deroppe strengere end her. Man har altsaa rettet i sidste Linie af 1ste Stykke af § 17 Tallet „25—200 Kr.“ til „10—200 Kr.“, man er altsaa gaaet lidt længere ned med det mindste Tal, men har ladet det højeste staa, idet man har efterkommet et Ønske af den højtærede Justitsminister, der under Konferencen udtalte, at der ved Overtrædelser kunde afstedkommes saa megen Ulykke, at det var heldigt, at man lod det højeste Tal staa. Det have vi altsaa højet den ærede Minister i. I 2den Linie af samme Paragrafs 2det Stykke foreslaa vi Tallet „5—50 Kr.“ rettet til „2—30 Kr.“ Det er Mulkter, som angaa Forseelser af mindre Omfang, hvorfor vi have ment det rigtigt, at Dommeren skulde have det i sin Magt at kunne gaa ned til 2 Kr. og ikke højere end til 30 Kr. Derom være vi, saa vidt jeg erindrer, ogsaa enige med den forhenværende Justitsminister. Endelig har Udvalget stillet Vædringsforslag om, at sidste Stykke af § 18 udgaar. I dette Stykke staar der, at Angiveren i visse Tilfælde faar det halve af Mulkbeløbet, et Princip, som Udvalget ikke har syntes burde føjes ind i nogen som helst Lov og da heller ikke i første Lov. Man er ikke nogen synderlig Under af dette Forhold, at Angiveren skal have det halve, at han skal veje over for sin Samvittighed, om denne er hans Ven eller hans Fjende, og om han selv kunde skaffe sig personlig Fordel ved en Angivelse eller ikke. Det er disse Vædringer, Udvalget har stillet, og som man haaber, ikke skulle lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen paa dets videre Gang. Jeg tillader mig derfor paa Udvalgets Vegne at anbefale ærede Medlemmer at stemme for disse saa Vædringsforslag, der ere stillede af samtlige Udvalgsmedlemmer, og i øvrigt for Lovforslagets videre Fremme.

L. Thomsen: Naar jeg i Udvalget har tiltraadt de Vædringer, som ere stillede, saa har det ikke været uden nogen Betænkelse. Det forekommer mig nemlig, at naar vi her i Rigsdagen til Drøftelse have Sager, der dreje sig om saa ejendommelige Forhold som Ejendomsforholdene paa Færøerne og i det hele taget første Forhold, bør man være meget forsigtig med at foretage Forædringer i, hvad Sagtinget har vedtaget, især naar, som Tilfældet er her, dette Forslag i omtrent samme Skikkelse næsten enstemmig er vedtaget af Sagtinget. Naar jeg desuagtet har været med til at stille disse Væ-

dringer i Udvalget, saa er det af den Grund, at jeg har betragtet disse Vædringsforslag som mindre væsentlige. Hvad Vædringsforslag Nr. 1 angaar, har jeg tiltraadt det, fordi jeg mente, at Affattelsen af § 1, andet Stykke, i Hovedforslaget ikke var ganske heldig. Det er formentlig ikke heldigt, at man siger: „I et Fællig i Hauge eller Bø har enhver Ejer eller Bruger lige Jagtret,“ og man saa tilføjer: „Anden Bestemmelse kan dog vedtages paa Grandestævne“. Det kan se ud, som om den lige Jagtret betyder en Ejendomsret for den enkelte mindre Part-haver, jaaledes at han ejer lige saa megen Jagtret som den anden; men Meningen med Udtrykket, som er optaget efter § 1 i Loven af 9de Februar 1854, altsaa den gældende Lov, er ikke, at han ejer det samme, men at han foreløbig, indtil nærmere Bestemmelse er tagen, har Ret til at jage sammen med de andre, fordi man betragter denne Jagt som værende af mindre Betydning. Derfor har jeg tiltraadt denne Bestemmelse om, at der i Stedet for „Anden Bestemmelse kan dog vedtages paa Grandestævne o. s. v.“ kommer til at staa: „det kan ved Grandestævne vedtages, at der i et Fællig ikkun til Dels eller slet ikke maa jages“. Maatte ogsaa denne Affattelse er mindre heldig. Jeg vilde ønske, man kunde finde en bedre Affattelse, og det kunde være, at Udvalget inden 3dje Behandling kunde enes om, f. Eks. at man satte i 2det Punktum i Stedet for: „Anden Bestemmelse kan tages“, at „Nærmere Bestemmelse kan tages“; for det kan jo godt være, at det vilde passe for slige Fællig, som her er Tale om, at man ændrede Bestemmelserne om, at man ikkun tilbids eller slet ikke maa jage, det kunde jo være, man vilde bortforpaae denne Jagt eller vilde træffe nærmere Bestemmelse paa anden Maade. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 2 angaar, mener jeg, at det er aldeles ufabeligt. Dette Vædringsforslag er maatte snarere overflødig. Det drejer sig nemlig om, at ligesom Fangsten skal deles efter Marketal, skulle Udgifterne ogsaa fordeles efter Marketal. Dette betragter jeg som selvsølgelig, og det har ogsaa vist sig paa Færøerne, at man har deltaget efter Marketal i disse Udgifter; men naar man i Udvalget har ønsket, at det udtrykkelige skulde fremhæves, har jeg ikke villet modsætte mig dette. Jeg har heller ikke noget mod Vædringsforslaget Nr. 3, som jeg ligeledes har tiltraadt, idet jeg dog maa opfatte det paa den Maade, at man ikke kan paalægge Sysselmanen ex officio den Pligt, at han skal sammentalde Landvæsenkommissionen. Det tror jeg ikke, man kan paalægge ham, men han har saa mange andre Midler staaende